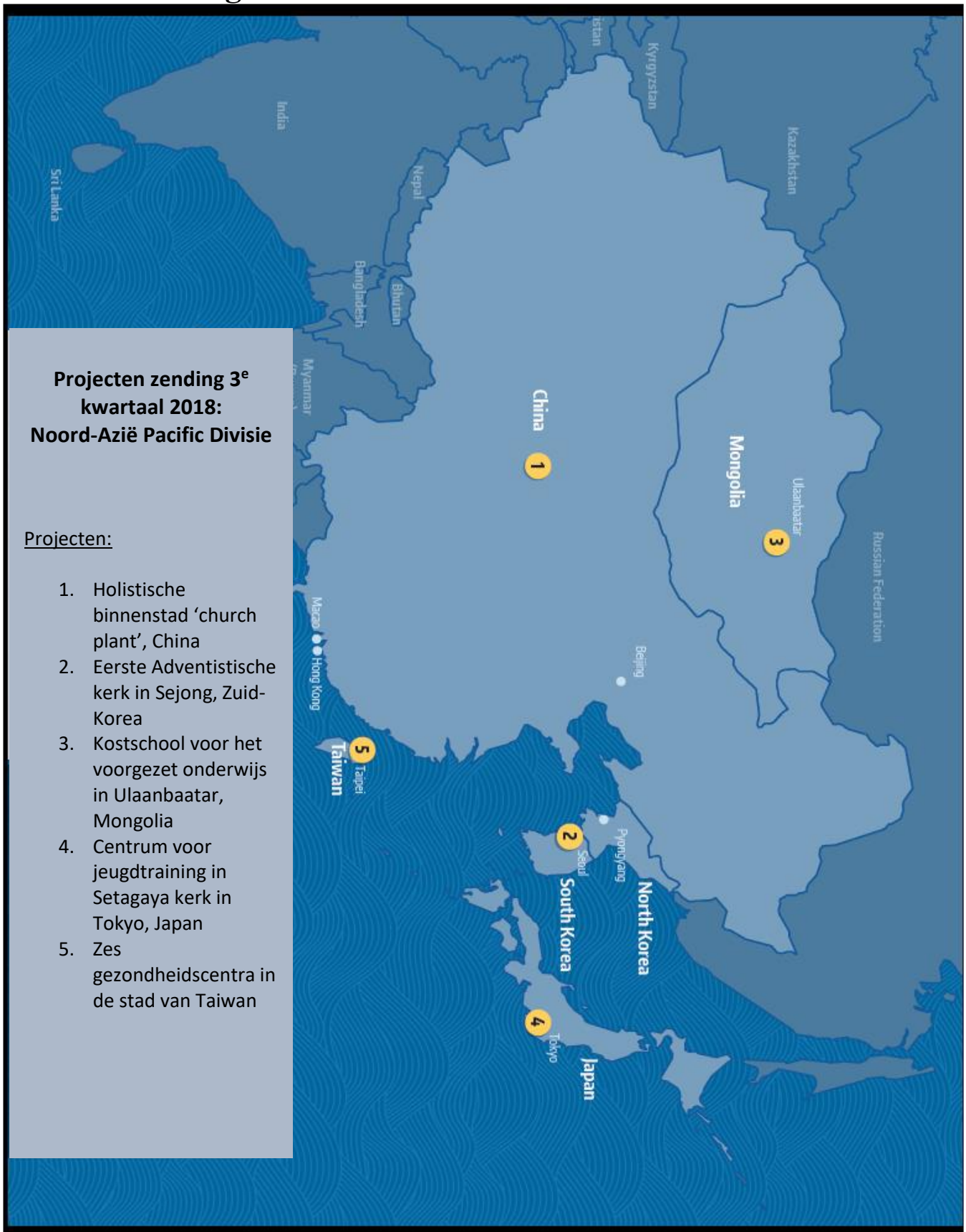

Zendingsberichten volwassenen 3e kwartaal 2018

1. 'Ik wil mensen vermoorden' – 7 juli 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

De telefoon van Li Fengyan ging luid over. "Mam, ik voel me ellendig," zei de stem aan de andere kant van de lijn. Het was de schoondochter van Fengyan: Yang-yang. Ze hilde ontroostbaar. "Mijn leven is zo moeilijk. Ik weet niet meer wat ik moet doen."

Bezorgd, bracht Fengyan, Yang-yang naar haar huis en de twee raakten in gesprek. Yang-yang sprak dat ze stemmen hoorde die haar opdracht gaven om gewelddadige dingen te doen. "Ik wil mensen slaan. Ik wil mensen doden," zei Yang-yang. "Verberg je messen. Als ik alleen al een mes zie, dan zal ik iemand doden."

Fengyan belde haar predikant in de Chinese kerk van de zevendedagsadventisten in Tokio. Pastor Yu Chuanfu ontving het bericht terwijl hij midden in de gebedssamenkomst op woensdagavond zat, maar hij kwam onmiddellijk naar haar huis en bad met haar en las de Bijbel met Yang-yang.

Yang-yang hield van de gebeden en de Bijbel, en ze begon er regelmatig in te lezen terwijl ze een tijdje bij haar schoonmoeder bleef. Ze las ook boeken van Ellen White. De stemmen hielden op en ze begon weer te glimlachen. Ze begon naar de sabbatdiensten bij de Chinese kerk in Tokio te gaan.

Yang-yangs man was verbaasd over de veranderingen die zich in zijn vrouw voltrokken. Hij begon met Yang-yang en zijn moeder naar de kerk te gaan. Een jaar later werden hij en Yang-yang gedoopt.

Toen werd Yang-yangs eigen moeder ziek en de dokters wisten niet wat ze moesten doen. Yang-yang vroeg de kerkleden om te bidden. Ze vertelde haar moeder om het Boeddhistische afgodsbeeld (een familiebezit) weg te gooien en God te vertrouwen in plaats van Boeddha. Terwijl de kerkleden baden, herstelde haar moeder op wonderbaarlijk wijze.

"Vóór de gebeden geloofde haar moeder niet in Jezus," zei Fengyan, "maar na de gebeden wel." De moeder deed het afgodsbeeld weg en enkele maanden later werden zij en haar man gedoopt.

En dat is nog niet alles. Yang-yang en Fengyan hebben familieleden in China over God verteld, en meerdere zijn begonnen met het bezoeken van Adventkerken. Fengyan, nu 53 jaar, geeft God alle eer en dankt de Chinese kerk in Tokio vanwege de opmerkelijke verandering van haar Chinese immigrantenfamilie.

"Elke sabbat hebben we hier een plaats om te aanbidden," zei ze in een interview in de kerkzaal. Acht mensen zijn, als gevolg van haar voorbeeld, gedoopt in de Chinese kerk in Tokio. De Chinese kerk in Tokio, de enige Chinees-sprekende Adventkerk in Japan, begon in 2012 met ongeveer vijf leden, dankzij de steun van een dertiende sabbatsschoolcollecte. Vandaag is de kerk overvol met 50 leden en zijn er plannen om de omvang van de kerkzaal te verdubbelen. "We danken kerkleden van over de hele wereld voor de dertiende sabbatshoortcollecte," zei voorganger Yu. "Bid voor ons opdat we mogen groeien."

Bekijk Li Fengyan, die "Jesus Loves Me" zingt in het Chinees op: bit.ly/want-to-kill

2. Beste vrienden – 14 juli 2018

Door Batdelger Battsetseg

Toen ik ongeveer 16 jaar was, bezocht ik voor het eerst een kerk. De reden is nogal gênant. Ik ging omdat mijn beste vriendin besloot met haar vriend naar bed te gaan.

Maar eerst vroeg mijn vriendin, Otko, mij advies op het plein van onze middelbare school in Ulaanbaatar, de hoofdstad van Mongolië. Ik was pas 16 geworden, maar ik wist zeker dat ze een verkeerde beslissing nam. Ik zei haar dat ze het niet moest doen. Om er zeker van te zijn vroeg ik mijn oudere zus wat zij ervan dacht. Mijn zus, die een bezoeker is van de Adventkerk, ging rechtstreeks naar Otko toe en zei haar te wachten tot ze getrouwd was.

Otko was woedend dat ik haar geheim had verklapt. Ze vertelde nare dingen over mij tegen mijn klasgenoten en ze begonnen me te negeren. In een week tijd, verloor ik mijn beste vriendin en al mijn schoolvrienden.

Ik voelde me eenzaam en vroeg mijn zus of ik met haar mee kon naar de kerk. De mensen in de kerk heetten me welkom. Ze waren hartelijk en vriendelijk, en ze onderwezen me over God.

Een paar maanden later begonnen mijn klasgenoten langzaam weer tegen me te praten. Ze merkten dat ik naar de kerk ging en vroegen: "Wat ben je aan het doen? Waarom ga je naar de kerk?" Ik vertelde hun dat ik bezig was een christen te worden.

Maar ik was niet zo open naar mijn ouders. Mijn ouders zijn boeddhisten, net als de meeste mensen in Mongolië, en ze waren boos over mijn interesse in het christendom. Ik ging elke sabbat naar de kerk, maar dat hield ik geheim voor mijn ouders. Uiteindelijk vertelde ik de waarheid en toen ontdekte ik dat mijn ouders het al lang wisten. Ze accepteerden mijn beslissing om me te laten dopen.

Anderhalf jaar nadat de vriendschap met Otko was beëindigd, kwam ze op een avond naar mijn huis om te erkennen dat ik gelijk had gehad. Verdrietig vertelde ze me dat ze zwanger was geraakt en een abortus had laten uitvoeren. "Maar," zei ze, "je bent een mens met een hemels karakter. Ik wil jou niet als vriendin verliezen. Ik ben zelfs bereid om voor je te sterven."

Otko wist het niet, maar haar woorden staan ook in de Bijbel. In Johannes 15:13 staat dat Jezus zei: 'Er is geen grotere liefde dan je leven te geven voor je vrienden.'

Otko is tot op de dag van vandaag mijn beste vriendin, maar mijn beste Vriend gaf zijn leven voor mij.

Batdelger Battsetseg, 32, is de leraar van groep acht aan de Tusgal School, de enige adventistische school in Mongolië. De dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal zal worden gebruikt voor een bijdrage aan de bouw van een internaat voor de klassen van het voortgezet onderwijs op deze school, waardoor er meer ruimte vrijkomt voor meer basisschoolleerlingen.

3. Te angstig voor adoptie – 21 juli 2018

Van Sang Sook Park

Al vanaf dat ik een klein meisje was, wilde ik een kind adopteren. Het verlangen bleef sterk aanwezig, ook nadat ik getrouwd was en een zoon had grootgebracht, maar ik vreesde dat ik het niet zou kunnen.

Uiteindelijk vulde ik het papierwerk in en begon ik te bidden. "Leid me naar het kind dat ik aankan," bad ik. "Geef me een teken, zodat ik zeker weet dat het te adopteren kind uw wil is: Wilt U ervoor zorgen dat het eerste kind dat ik ontmoet het kind is dat U wilt dat ik adopteer?"

Dit was mijn gebed gedurende 2 ½ maand. Toen stuurde het weeshuis een 2-jarig kind, Bomin. Maar toen ze aankwam, keek ze me alleen maar afwezig aan. Ik wilde haar hart winnen, dus gaf ik haar te eten en een pop. Maar ze gooide de pop van zich af en ze stond me niet toe haar aan te raken. Ik heb Bomin toen teruggestuurd naar het weeshuis.

"Ik ben te bang om een kind te adopteren", zei ik tegen mijn man.

Maar ik voelde dat God zei: "Wat is er met al je gebeden gebeurd? En je vraag om een teken dat het eerste kind door Mij zou worden gekozen?" Ik huilde en zei tegen God: "Ik ben te bang om met dit kind te leven."

Maar toen veranderde ik mijn gebed. "Als ik dit kind moet nemen, geef me dan vertrouwen en de bevestiging dat U haar zult opvoeden", bad ik. "Als ik haar niet mag adopteren, neem dan deze zware last van mij af, dat ik een kind moet adopteren."

Ik heb dit vijf dagen gebeden. Op de vijfde dag las ik tijdens mijn stille tijd 2 Samuël 24:14 en besepte dat dit het antwoord was op mijn gebed. In het vers zegt koning David: 'Ik ben in het nauw gedreven! Liever vallen wij in handen van de HEER, want groot is zijn mededogen.'

Ik herinnerde me dat God me altijd geleid had en ik weet dat Hij met grote genade voor mijn gezin zou blijven zorgen. Ik besloot om me in de handen van de Heer te laten vallen. "Laten we het kind gaan halen", zei ik tegen mijn man.

De tranen stroomden langs mijn wangen toen we naar het weeshuis reden. Ik kon me die starende, afwezige ogen nog goed voor de geest halen. Maar toen dacht ik: "Wacht eens even, ik ga mijn dierbare dochter ontmoeten." Ik bad: "God, help ons van haar te houden."

We hebben even in het weeshuis moeten wachten, maar toen kwam Bomin de kamer binnen. Ze liep stilletjes naar me toe en legde haar kleine handen in de mijne. Het voelde alsof de Heer mijn handen vasthield. Ik bad: "Ik zal deze handen naar de hemel leiden." Samen gingen we naar huis.

Sang Sook Park, 58, heeft een adoptiebureau genaamd Morning Calm Family, dat het afgelopen decennium 238 kinderen heeft geplaatst in 160 families van Adventisten in Zuid-Korea. Ze heeft vier kinderen geadopteerd.

4. Een vriendin bekeren – 28 juli 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Yamaji Hiroshi, de zoon van een 25-jarige predikant, was heel verliefd. Er was echter een probleem: zijn vriendin, Sakiko, was geen zevendedagsadventist.

Hiroshi ontmoette Sakiko op een opleiding voor adventistische verpleegkundigen buiten de hoofdstad van Japan, Tokio. Daarna werkten ze samen in het Adventistisch Medisch Centrum op het Japanse eiland Okinawa. Daar begonnen ze met daten.

Hiroshi probeerde Sakiko ervan te overtuigen een adventist te worden. Hij nodigde haar elke sabbat uit voor de kerk en vroeg de voorganger om haar bijbelstudie te geven. Hij benadrukte de waarheid van de Bijbel en hoe goed en mooi het was om christen te worden.

"Maar ze was niet bereid om een christen te worden," zei Hiroshi. Ze zei met nadruk: "Ik zal nooit een christen worden!"

Hiroshi gaf het op. Hij beseftte dat hij Sakiko niet kon overtuigen om Christus te aanvaarden en dat ze misschien uit elkaar zouden moeten gaan. "Maar ik hield nog steeds van haar en ze leek mij ook leuk te vinden," zei hij.

Een passage uit Ellen White's boek "Boodschap aan jonge mensen", een boek dat hij grondig had gelezen als tiener op een adventistische middelbare school, schoot hem te binnen. De passage luidt: "Als mannen en vrouwen de gewoonte hebben om twee keer per dag te bidden omdat ze overwegen te gaan trouwen, moeten ze vier keer per dag bidden wanneer een dergelijke stap dichtbij komt" (p. 460).

Hiroshi pakte zijn Bijbel en een boek van Ellen White en vertrok naar een nabijgelegen berg om drie dagen te bidden en te vasten.

Ik vroeg God: "Wat moet ik doen?" En hij zei verder: "Ik las de Bijbel en het andere boek en ik hield dagelijks een gebedstijdschrift bij."

Na het vasten aanvaardde Hiroshi een baan in een verpleeghuis op het ver weg gelegen Japanse vasteland. Hij bedacht dat de afstand de relatie kapot zou maken of juist zou versterken. En hij bad dat de uitkomst in overeenstemming zou zijn met Gods wil. De afstand viel hem zwaar.

"Ik zou niet bij haar kunnen zijn, haar naar de kerk brengen of haar bijbelstudie geven," zei hij. "Ik kon niets anders doen dan bidden. En ik heb veel gebeden."

"Op dat moment greep God in," zei hij. Slechts enkele weken later kondigde Sakiko aan dat ze zich wilde laten dopen. Haar hart was volledig bekeerd. Sakiko werd gedoopt en het paar trouwde later.

Hiroshi, nu 56 jaar, is Sakiko's bekeringsverhaal nooit vergeten en het is de basis geworden voor zijn werk als leider van de Adventkerk in Japan. Hij vervult verschillende leidinggevende functies binnen de Adventkerk gericht op de verspreiding van het evangelie.

"Als voorganger geef ik bijbelstudies, ik preek, en ik houd van mensen, maar dat is alles dat ik kan doen", zei Hiroshi, de vader van vijf kinderen. "Het hart van mensen veranderen zodat ze Jezus aanvaarden is Gods werk. Dat is Gods zaak. "

5. Met Facebook het evangelie verspreiden – 4 augustus 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Zuid-Koreanen behoren tot de meest vlijtige evangelisten van de zevendedagsadventisten. Bezoek het Midden-Oosten en je zult trouwe Koreanen vinden in bijvoorbeeld Turkije en Libanon. Ook leven er Koreanen in Afrika en Zuid-Amerika. Zelfs in afgelegen plaatsen in Bangladesh en India zijn actieve Koreanen aanwezig.

Maar ondanks deze evangelisatiedrang, hebben veel jonge mensen in Zuid-Korea het moeilijk, aldus lokale kerkleiders. Het probleem houdt verband met een kloof van culturele generatieverschillen en moeilijkheden in de werkomgeving, in een land waar zaterdag een werkdag is. Wijdverspreide afkeuring van andere christenen doet ook pijn. Waar meer dan een kwart van de 51 miljoen inwoners van Zuid-Korea christen is, vertegenwoordigen adventisten een kleine minderheid. De Adventkerk wordt afgedaan als een sekte en leden worden spottend 'sdas' genoemd, een woord dat een zinspeling is op de afkorting van de kerk, SDA.

Zes adventistische universiteitsstudenten besloten dat ze er genoeg van hadden. Ze maakten een Facebook-groep en startten een online radiostation gericht op het bereiken van jonge medeadventisten.

"Ons doel is om jonge mensen te bereiken die vinden dat ze niet behoren tot het reguliere adventisme", zei projectmedewerker Hansu Hyun, 27 jaar oud. Hij is student op het gebied van grafisch ontwerp op Sahmyook Universiteit in de Zuid-Koreaanse hoofdstad Seoul.

Jonge adventisten weten de Facebook-groep, die is begonnen in 2014 goed te vinden en de groep heeft inmiddels ongeveer 900 volgers. Dat is een aanzienlijk aantal voor de Adventkerk in Zuid-Korea. Het biedt kleurrijke berichten met vegetarische recepten en getuigenissen. Voor de getuigenissen interviewen beheerders een jong kerklid of soms een nationaal erkende zanger of acteur die adventist is, en dat getuigenis wordt dan verspreid over vijf of meer afzonderlijke berichten. Grote belangstelling ontstond vanwege een serie berichten met historische feiten over de adventistische oorlogsheld Desmond Doss waar aandacht aan is besteed tijdens de première van de film "Hacksaw Ridge".

"We hebben geconstateerd dat dergelijke informele content gemakkelijk door jongeren kan worden omarmd", zegt projectmedewerker Taegyun Bong, 25, hoofd theologie aan de Sahmyook Universiteit. "Jonge adventisten die de kerk hebben verlaten, hebben ons verteld dat ze weer aansluiting vinden door onze bediening. Daar zijn we heel blij mee!"

Het radiostation, gekoppeld aan de Facebook-groep, heeft de brutale naam RadioSda met een knipoog naar de eerdere woordspeling, en het biedt een twee uur durende wekelijkse uitzending. Uitzendingen gaan bijvoorbeeld over Koreaanse jeugdleiders die in de kerk vertellen over hoe zij hun sabbatmiddagen doorbrengen en een rechtenstudent die de uitdagingen van het houden van de sabbat bespreekt.

"Zo'n 700 tot 2.000 mensen stemmen elke week af op deze zender," zegt medeoprichter Hyunho Kim, 27, een student Engelse literatuur.

"Ons hele project kan in één woord worden beschreven, namelijk: bereidheid," zei hij. "Het is gemakkelijk om passief te worden in ons christelijk leven, maar als jonge mensen zijn we bereid actie te ondernemen om een impact te hebben op de Adventistische gemeenschap."

6. Een terugkerende nachtmerrie – 11 augustus 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Een terugkerende droom maakte Helen Yen, een gepensioneerd boekhoudster in de hoofdstad van Taiwan, Taipei, bang. In de droom ging ze ergens naartoe om dan plotseling te beseffen dat ze de weg naar huis niet meer kon vinden. De nachtmerrie kwelde haar nacht op nacht.

De uren met daglicht waren aangenamer. Helen bracht dan tijd door met haar man, haar volwassen kinderen en haar kleindochter. Verder bezocht ze gratis overgangscursussen in het *Taiwan Adventist Hospital*.

Tijdens de lessen hoorde Helen dat de nabijgelegen Sung Shan Adventkerk vrijwilligers zocht voor een nieuw gemeenschapsprogramma. De kerk was van plan om op dinsdag lessen over de ziekte van Alzheimer aan te bieden. Dat was een grote uitdaging in de lokale gemeenschap. Verder werden er kooklessen en bijbelstudies op woensdag en donderdag georganiseerd.

"Ik wilde altijd vrijwilligerswerk doen in de maatschappij", zei Helen in een interview in de kerk. "Ik had nog nooit van Adventisten gehoord. Maar ik kwam gewoon naar deze kerk en de voorganger nodigde me uit om te helpen in de keuken."

Helen ging op dinsdagen om zes uur in de ochtend naar de kerk om brood te bakken in voorbereiding op de lessen over de ziekte van Alzheimer. Het brood, dat ook wordt aangeboden aan de 180 leden van de kerk, zorgt er verder voor dat er geld wordt ingezameld voor projecten van de *Taiwan Conference* van de Adventkerk, waarmee geprobeerd wordt mensen te bereiken.

Helen zei dat vrijwilligerswerk haar een nieuw gevoel van voldoening en vreugde gaf. Ze begon de kerk elke weekdag te bezoeken en volgde al snel bijbelcursussen onder leiding van de vrouw van de predikant, Brenda Huang, die leiding geeft aan het programma. Helen, die haar leven lang op zondag naar de kerk was gegaan, hoorde voor het eerst over de heiligheid van de sabbat.

"Ik voelde iets vreemds in mijn hart," zei Helen. "Ik kon niet doorgaan met de manier waarop ik leefde na deze ontdekking."

Ze begon elke sabbat de diensten bij te wonen in de Adventkerk. Haar leven veranderde ook op andere gebieden als gevolg van de omgang met 20 andere vrijwilligers.

"Ik zag grote veranderingen in mijn leven", zei ze. "Vroeger dacht ik: 'Ik ben erg gezegend omdat ik een echtgenoot, kinderen en een kleindochter heb.' Toen besepte ik dat er meer in het leven is. Ik leerde over God, en wat ik leerde wilde ik delen met iedereen."

Bijna twee jaar nadat Helen was begonnen met het vrijwilligerswerk, bereidde ze zich voor op het lidmaatschap van de kerk door zich te laten dopen.

"Wij zien haar als de eerste vrucht van ons werk", zei predikant Raymond Ko. "In totaal hebben 300 mensen de sabbatdiensten van de kerk bezocht als gevolg van het programma," zei hij.

Helen had een jaar lang last van de terugkerende nachtmerrie dat ze de weg naar huis niet kon vinden. "Maar nadat ik naar deze kerk was gekomen, stopte deze droom", zei ze. "Ik besepte dat de waarheid van de zevendedagsadventisten de weg naar huis is - naar de hemel."

Uw sabbatschoolcollecte helpt maatschappelijke programma's te ondersteunen, zoals degene die Helen Yen naar de doop heeft geleid.

7. Pornografie versus evangelie – 18 augustus 2018

Door Takahashi Toru

Het was een lange en teleurstellende dag waarin ik van deur tot deur ging om adventistische boeken te verkopen in de Zuid-Japanse stad Shizuoka. Niemand wilde die dag een boek kopen.

Tegen het einde van de dag bevond ik me plotseling in een vreemde, donkere straat. Onrustig liep ik naar het dichtstbijzijnde huis. Pornografische tijdschriften waren overal in het rond verspreid. Stapels tijdschriften waren dicht bij de voordeur opgestapeld. De tijdschriften waren echt overal.

Ik liep een paar stappen achteruit. Ik werd bang en het liefst wilde ik weggrennen. Vervolgens raakte ik echt overstuur.

"Hallo, mijn naam is Takahashi Toru!" Riep ik naar het huis. "Ik kom uit de kerk van de zevendedagsadventisten, en ik heb een paar boeken die je leven zullen veranderen!"

Deze woorden maakten onderdeel uit van een speech die we hadden geleerd bij een programma voor studentencolporteurs (Youth Rush). Toen ik overstuur raakte, begon ik deze woorden spontaan hardop te spreken.

De voordeur van het huis ging open en een man met ernstig overgewicht stapte naar buiten. Ik ging verder met die speech en vroeg: "Zou je een gezondheidsboekje willen?"

Ik verwachtte dat de man nee zou zeggen en ik stond klaar om weg te rennen. Maar de man zei met een zware diepe basstem: "Ja, ik zou wel een gezondheidsboekje willen hebben."

Ik stak nerveus een klein zendingsboek uit naar de man. Hij pakte het aan en opende het met belangstelling. "Ja, deze wil ik wel," zei hij en hij pakte wat geld.

Na de verkoop vluchtte ik uit de straat weg. Ik was bang en ik wilde ver weg zijn van deze plaats. Terwijl ik rende bad ik voor de man en dankte God voor zijn bescherming.

Toen stopte ik plotseling. Ik had een helder ogenblik. Mijn hart was net zo smerig geweest als de tuin van deze man. Toch was Jezus in mijn hart gekomen en had mij hoop gegeven. Jezus zei: "Ik zal jullie een nieuw hart en een nieuwe geest geven." (Ezechiël 36:26).

Toen ik zo op straat stond, werd ik vervuld met dankbaarheid. Ik voelde me zo dankbaar dat Jezus in mijn hart was gekomen. Met deze nieuw gevonden erkenning stapte ik naar het dichtstbijzijnde huis en verkocht meteen nog een boek.

Takahashi Toru, is een 21-jarige student in de journalistiek. Hij ontving zijn Youth Rush-training in de Setagaya-kerk in Tokio. Deze kerk leidt jonge adventisten uit heel Japan op, om de evangelieboodschap te verspreiden. Een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal zal de kerk helpen haar werk uit te breiden.

8. Nog één vraag – 25 augustus 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Byongju Lee keek met verbazing naar het gedicht dat iemand hem had ge-sms't. Hij herkende het telefoonnummer niet. Veel mensen zouden het bericht misschien als "verstuurd naar een verkeerd nummer" hebben verwijderd, maar Byongju niet. Hij sms'te terug: "Wie is dit?"

Zijn mobiele telefoon ging. "Wie is dit?" Vroeg een vrouwenstem.

'Jij hebt me net een sms gestuurd', antwoordde Byongju.

Het bleek dat de beller het gedicht naar een vriend had willen sms'en maar één cijfer van het telefoonnummer had verwisseld.

Veel mensen zouden op dat moment misschien hebben opgehangen, maar niet Byongju. Hij stelde nog een vraag: "Ben je een dichter?"

"Nee, ik ben een leraar op de basisschool," zei de vrouw. "Ik schrijf gedichten voor mijn hobby."

"Oh echt?" Zei Byongju. Hij dacht dat hij haar accent herkende en stelde nog een vraag. "Woon je in Busan?" Zei hij, verwijzend naar de op een na grootste stad van Zuid-Korea.

"Nee, ik woon in Jinju," zei de vrouw.

"Ik heb op een middelbare school in Jinju gezeten," zei Byongju.

De vrouw vroeg welke school dat was en vertelde enthousiast dat zij op school had gezeten aan de andere kant van de straat. De twee hebben vervolgens een paar minuten lang herinneringen opgehaald over hun tijd op de middelbare school. Toen vroeg de vrouw: "Wat is je beroep?" "Ik ben voorganger in een kerk," zei Byongju. "Welke kerk?"

Uit de vraag die aan Byongju gesteld werd, wist hij dat de vrouw geen boeddhist was, de op één na grootste geloofsgroep in Zuid-Korea, die 15 procent van de bevolking omvatte. "Christenen vragen niet aan een monnik naar welke tempel hij gaat, dus moet de vrouw een Christen zijn", dacht hij. Christenen vormen 27 procent van de bevolking van 51 miljoen Zuid-Koreanen.

"Ik ben een voorganger uit de Kerk van de Zevende-dags adventisten," zei Byongju.

"Ik begrijp het," zei de vrouw. "Ken je de ark van Noach?"

Byongju was verrast. Noachs Ark was een organisatie die voortkomt uit de Adventkerk in Zuid-Korea.

De vrouw legde uit dat ze 20 jaar eerder kort had gekerkt bij een groep van de Ark van Noach. Ze had de groep verlaten van één ding overtuigd: dat de bijbelse sabbat niet de zondag is. Nu, 20 jaar later, had ze het verkeerde sms-bericht gestuurd naar een predikant van de Adventkerk.

Die avond stuurde Byongju de vrouw een vervolgebericht. "Het was heel fijn om je vandaag te spreken!" Schreef hij. Een jaar later liet de vrouw zich dopen.

Evangelisatie is eenvoudig, zei Byongju. "Als ik de sms had genegeerd, was ze misschien geen kerklid geworden," zei hij. "Maar ik probeerde een relatie aan te gaan door gewoon nog een vraag te stellen."

Byongju Lee, 51, is hoofd van het departement Sabbatschool en Personal Ministries van de Koreaanse Unie-conferentie van de Adventkerk in Seoul, Zuid-Korea. Hij is ook regisseur en spreker van 'Chun Su Dap', een dagelijkse overdenking podcast die de op één na populairste religieuze podcast in Zuid-Korea is.

9. Niet rijk, niet arm – 1 september 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Chang droomde in China van geld en rijkdom. Hij dacht dat zijn fabriek, die rugzakken maakte, hem rijk zou maken, dus hij voelde zich heel slecht toen het bedrijf moeilijke tijden doormaakte. Een online vriend gaf een ongewoon advies: "Ga naar de kerk."

Chang was te druk om naar de kerk te gaan totdat zijn fabriek failliet ging, maar hij was niet onder de indruk van wat hij bij zijn eerste bezoek zag. Toen zei iemand tegen hem dat God hem zou zegenen als hij naar de kerk ging.

"Ik wilde dat God me zegende met meer geld, dus ging ik een tweede keer naar de kerk," zei hij.

Rond die tijd, werd Chang in dienst genomen om te werken als kok in een restaurant in een andere stad. Bij zijn aankomst in die stad begon hij meteen naar een kerk te zoeken. "Ik wilde een kerk zoeken zodat ik meer geld kon verdienen," zei hij.

Hij vond de adressen van twee kerken - een grote zondagskerk en een kleine Adventkerk, een huisgemeente. "Ik weet niet waarom, maar ik besloot om naar de kleine kerk te gaan," zei hij.

Op een dag sprak een kerklid met Chang over de sabbat. "Als je de sabbat houdt, ontvang je meer zegeningen," zei hij.

Chang wilde meer geld, dus vroeg hij de kerk om voor hem te bidden om de sabbat te houden. De volgende dag vertelde hij zijn manager dat hij de sabbat vrij wilde en anders zou stoppen met de baan.

"Niet dreigen met het nemen van ontslag", zei de manager. "Houd gewoon je sabbat."

Toen de eigenaar van het restaurant van de afspraak tussen Chang en de manager hoorde, gaf hij boos Chang de opdracht om op sabbat te werken. Chang nam direct ontslag. Opmerkelijk genoeg, namen alle andere werknemers van het restaurant ook ontslag als teken van solidariteit.

Vrijwel onmiddellijk, stelden kerkleden aan Chang voor dat hij gezondheids cursussen bij een adventistisch sanatorium zou moeten volgen. Chang vond het een goed idee. Met een diploma als voedingsdeskundige kon hij een goedbetaalde baan krijgen.

Maar hij had ook een groeiend verlangen om God te kennen. Hij bad dat hij bijbelstudies zou mogen volgen. De volgende dag belden twee mensen, los van elkaar, uit verschillende kerken hem op met de boodschap dat hij een bijbelopleiding in een andere stad zou moeten gaan volgen. De opleiding veranderde zijn hart. Hij verloor zijn verlangen naar geld en werd bijbelleraar.

De 34-jarige Chang zei dat zijn leven kan worden samengevat door wat staat in Jesaja 55: 8: "Mijn plannen zijn niet jullie plannen, en jullie wegen zijn niet mijn wegen – spreekt de HEER."

"Ik voel me nu niet rijk, maar ik voel me ook niet arm," zei hij. "Een prediker heeft me ooit verteld dat ze niets mist. Ik geloofde haar niet, en ik zei: 'Echt, je hebt zoveel geld dat je niets tekort komt?' Nu kan ik begrijpen wat ze bedoelde. Ik kom niets tekort."

Uw gift aan de sabbatschoolcollecte helpt in de ondersteuning van Global Mission pioniers zoals Chang.

10. "Ga gewoon!" – 8 september 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Kiyong Kwon, eigenaar van een administratiekantoor, is in Zuid-Korea bekend omdat hij meer mensen tot Christus heeft geleid dan welke voorganger in de Adventkerk in Zuid-Korea ook. Maar het scheelde niet veel of het was nooit gebeurd.

Het verhaal begon aan het einde van het jaar 2000 toen Kiyong Bijbelse profetieën begon te bestuderen. Hij beseftte met een nieuw urgentiegevoel dat elke profetie in Daniël was vervuld, behalve Jezus' wederkomst. Hij vroeg zich af wat Noach zou doen als hij vandaag nog leefde. Misschien zou Noach, ongeacht zijn carrière, zijn leven wijden aan één enkele missie: de terugkeer van Jezus bekend maken. Kiyong raakte ervan overtuigd dat hij zijn leven zou moeten wijden aan de verkondiging van de wederkomst van Jezus door nieuwe kerken te stichten.

Op een ochtend toen hij bad, voelde hij dat God zei: "Ga gewoon!" Het commando maakte hem bang. Hij begon excuses te bedenken: "Ik heb geen ervaring. Ik ben geen voorganger. Ik ben al 40. Ik ben bang dat ik zal falen."

"Maar elke ochtend was Gods roeping zo duidelijk dat het pijnlijk voor me werd," zei Kiyong.

Dus hij bad: "Als U echt wilt dat ik ga, laat me zien wat ik moet doen van het begin tot het einde. Dan zal ik gaan. "

Kiyong dacht dat dit een redelijk gebed was, maar hij kreeg geen antwoord. Hij bad zeven dagen achter elkaar. Op de zevende dag opende hij, na het bidden, *Church Compass*, het tijdschrift van de Koreaanse Unie Conferentie van de Adventkerk. Op de eerste pagina zag hij een citaat uit het boek *Life Sketches van Ellen G. White* dat hem schokte. Er staat: "God heeft mensen nodig die bereid zijn om alles op te geven om mensen te redden. Degenen die niet in beweging willen komen voordat ze elke stap van de weg duidelijk voor zich zien, zullen niet geschikt zijn om de waarheid van God te verspreiden. Er moeten nu arbeiders zijn die zowel in het donker als in het licht voorwaarts willen gaan, en die dapper zullen standhouden onder ontmoediging en teleurstellingen, en toch met geloof zullen doorwerken, met tranen en geduldige hoop, zaaien langs alle wateren, vertrouwend op de Heer dat Hij de toename van de gemeente zal verzorgen. God roept mannen met lef, hoop, geloof en met uithoudingsvermogen op om tot het uiterste te gaan." (p. 213)

"Dat was het antwoord van God!" Zei hij. "Ik werd niet geacht om te bidden voor alles wat ik moest doen. Ik moest aan de slag gaan. "

Kiyong gaf zijn weerstand op en stichtte voor de eerste keer in zijn leven een kerk.

"Verrassend genoeg," zei hij, "hoefde ik niets te doen. Waar God werkt, gebeuren wonderen."

Kiyong Kwon, 56, heeft drie kerken in Zuid-Korea gesticht. Een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal zal worden gebruikt om de eerste Adventkerk te stichten in Sejong, Zuid-Korea. Lees volgende week meer over Kiyong.

11. Claimen van 100 dopen – 15 september 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Kiyong Kwon had 20 kerkleden toen hij zijn eerste kerk in Zuid-Korea stichtte. De 20 waren hem gevolgd uit zijn oude kerk, maar Kiyong verlangde naar meer nieuwe leden.

Een jonge man verscheen op de eerste sabbatdienst van de kerk. Het was zijn eerste bezoek aan een kerk van welke gezindte dan ook. "Waarom ben je naar deze kleine kerk gekomen?" Vroeg Kiyong. "Ik heb gewoon geen geluk," antwoordde de gast. "Maar iemand vertelde me dat als ik naar een nieuwe kerk zou gaan, dat dat me geluk zou brengen."

Kiyong bood bijbelstudies aan en de jongeman werd gedoopt.

Maar Kiyong wilde nog meer leden. Op een dag bad hij van 's morgens tot 's avonds: "Geef U me alstublieft mensen. Geef me mensen om deze kerk te vullen."

De volgende dag hield een buurvrouw Kiyong aan. "Gisteren had ik zin om naar de kerk te gaan," zei ze. "Neem me alsjeblieft eens mee naar je kerk."

De dag erna, kreeg Kiyong een telefoontje. "Mijn zus is een adventist die al 10 jaar lang wil dat ik naar de kerk zou gaan, maar dat heb ik nooit gegaan," zei de beller. "Maar nu wil ik graag een keer naar de kerk gaan."

Kiyong bestudeerde de Bijbel met beide vrouwen en beiden werden gedoopt.

"God heeft zoveel mensen op deze manier gestuurd," zei Kiyong.

Meer dan 40 mensen werden dat eerste jaar gedoopt. Een jaar later, toen de 98ste persoon werd gedoopt, bad Kiyong voor zijn 100 dopelingen. Toen herinnerde hij zich een vrouw die hij drie jaar lang niet weer had gezien. Hij ontdekte dat ze een school met een kunstopleiding voor kinderen had, en bij zijn bezoek, bracht hij een bos bloemen mee.

"U zou de 100ste persoon kunnen zijn die bij mij in de kerk gedoopt wordt," vertelde hij haar. Toen de vrouw aangaf dat te willen, vertelde Kiyong haar dat ze eerst bijbelstudies zou moeten volgen en dat hij de volgende avond bij haar thuis zou komen. "Zorg dat je man er ook is," zei hij.

Nadat Kiyong was vertrokken, riep de vrouw haar man en zei: "Ouderling Kwon zal morgen naar ons huis komen om ons bijbelstudie te geven."

Haar man, een vroom boeddhist en een ondernemer, had onlangs besloten om Engels te leren en had verschillende Engelstalige boeken gekocht, waaronder een Bijbel. Hij had moeite om de Bijbel te lezen. Dus hij bad: "Als U de echte God bent, stuur dan iemand om mij uit de Bijbel te onderwijzen." Op dat moment belde zijn vrouw en zei: 'Ouderling Kwon zal morgen naar ons huis komen om ons de Bijbel te leren.' "Haar man was helemaal overweldigd door het voorval," zei Kiyong.

De volgende dag trof Kiyong het echtpaar en hun volwassen kinderen aan in hun huis, verlangend om de Bijbel te bestuderen. De hele familie werd gedoopt.

Kiyong Kwon, 56, links, heeft drie kerken in Zuid-Korea gesticht. Een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal zal worden gebruikt om de eerste Adventkerk te stichten in Sejong, Zuid-Korea.

12. Van huis tot huis gaan – 22 september 2018

Van Andrew McChesney, Adventist Mission

Kiyong Kwon, een ondernemer in Zuid-Korea, besloot dat hij en andere kerkleden van huis tot huis moesten gaan om het evangelie te verkondigen en een kerk te vullen die hij had gesticht.

"Huis-aan-huis werk is moeilijk," zei Kiyong. "De meeste mensen zijn overdag niet thuis. Degenen die wel thuis zijn willen meestal niet praten. Maar ik gehoorzaamde het advies van Ellen White."

Dat advies is te vinden in het boek *Christian Service van Ellen White*, p. 113, en luidt: "Even belangrijk als bij openbare diensten is het huis-aan-huiswerk. In grote steden zijn er bepaalde klassen die niet kunnen worden bereikt door openbare activiteiten. Deze moeten worden opgezocht zoals de herder naar zijn verloren schapen zoekt."

Dus elke donderdag gingen Kiyong en andere kerkleden van huis tot huis. Ze hebben geen religieuze literatuur bij zich en bieden geen bijbelstudie aan. In plaats daarvan vroegen ze: "Hoe kan ik u en uw gezin helpen?"

Op een dag, drukte Kiyong op vele deurbellen zonder enige reactie. Maar bij één huis zwaaide de voordeur open en de vrouw die daar stond zei: "Kom binnen."

Kiyong stapte het huis binnen maar gaf direct aan hoe verbaasd hij was over de onmiddellijke uitnodiging. "Weet je wie ik ben?" Zei hij. "Waarom heb je me binnengelaten?"

"Ik weet dat je evangeliseert," zei ze.

"Maar de meeste mensen wijzen me af," hield hij vol. "Waarom laat je mij binnen?"

De vrouw legde uit dat ze die nacht had gedroomd dat een lange onbekende man zou langskomen. In de droom had deze lange man haar voordeur geopend en tegen haar gezegd: "Kom eruit! Haast je!"

"Toen je op de bel drukte," zei ze, "zag ik je op het tv-scherm van de intercom en je zag er lang uit. Dus liet ik je binnen."

Kiyong, wiens verbazing met de minuut toenam, vroeg de vrouw of hij haar en haar familie kon helpen. "Mijn dochter is depressief," zei de vrouw. "Ze weigert om het huis uit te gaan. Help haar alstublieft."

"Breng je dochter naar de woonkamer," zei Kiyong.

"Nee, mijn dochter weigert uit haar kamer te komen."

"Het zal deze keer anders zijn," zei Kiyong. "Zeg haar dat ze uit haar kamer moet komen." Verrassend genoeg kwam de dochter naar de woonkamer en Kiyong bad en las de Bijbel met haar. Hij keerde de volgende donderdag terug en las de Bijbel opnieuw met haar. De dochter begon de kerk te bezoeken en werd gedoopt.

"Soortgelijke ervaringen heb ik meerdere keren meegemaakt," zei Kiyong. "Het is God die het zendingswerk doet. Hij verdient alle eer."

Kiyong Kwon, 56, heeft drie kerken in Zuid-Korea gesticht. Een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal zal worden gebruikt om de eerste Adventkerk te stichten in Sejong, Zuid-Korea.

13. Een gezonde kerk voor de rijken – 29 september 2018

Door Andrew McChesney, Adventist Mission

Kiyong Kwon, een ondernemer en kerkstichter, verkoos een buitenwijk van Zuid-Korea's hoofdstad Seoul om daar zijn tweede kerk te stichten. Zijn eerste kerk, geopend in een plattelandsgebied was zover gevuld dat deze begon uit te puilen en hij wilde een nieuwe uitdaging.

“Toen God mij voor het eerst riep, zei ik dat ik dat niet kan.” Zegt Kiyong. “Maar toen ik Gods kracht zag, werd ik moediger.”

Hij beredeneerde dat arme mensen God gemakkelijker zouden aanvaarden dan rijke mensen. Hij vroeg zich af hoe hij het evangelie zou kunnen verspreiden onder mensen die alles al hebben en bedacht dat zelfs de rijken een goede gezondheid nodig hebben. Dus stichtte hij in Bundang de NEW START kerk en een vegetarisch restaurant in een kantoorgebouw in een buitenwijk van Bundang.

“Ik besloot dat Gods gezondheidsboodschap de manier is om het evangelie van de laatste dagen te verspreiden,” zei hij.

De nieuwe kerk organiseerde gezondheidsseminars, kooklessen en bijbelstudies.

Onder de eerste bezoekers was een apotheker die een weeklang de seminars bezocht en het naar haar zin leek te hebben. Nadat de seminars waren afgerond werden de mensen die nog meer informatie wilden uitgenodigd voor bijbelstudies over Daniël en Openbaringen. Maar de apotheker kwam niet. Kiyong stelde her en der wat vragen en vernam dat de apotheker een week vrij had genomen om de seminars te kunnen bijwonen. Ze had geen vrije tijd om bijbelstudies te volgen dus maakte Kiyong geluidsopnames van de bijbelstudies en verstuurde die aan haar.

“De vrouw was echt geraakt door wat ze hoorde, maar ze was eerst niet van plan om haar zondagskerk te verlaten,” vertelde Kiyong.

Maar de apotheker veranderde van gedachten toen ze door ging met het beluisteren van de opnames van de bijbelstudies. Ze begon na te denken over het houden van de sabbat en om de diensten bij de NEW START kerk te bezoeken. Toen ze nadacht over wat te doen, kreeg ze last van een zware hoofdpijn. Ze maakte zich zorgen dat ze mogelijk een tumor zou hebben, maar artsen konden niets afwijkends vinden. De pijn bleef echter aanwezig.

Uiteindelijk zei haar 24 jaar oude dochter, “Weet je wel waarom dat je die zware hoofdpijn hebt? Dat komt omdat je weet wat je zou moeten doen, maar je doet het niet. Ik ga wel met je mee naar de sabbatdiensten.”

De apotheker en haar dochter gingen de volgende sabbat naar de kerk en tot op heden zijn het trouwe leden.

“Vanuit dit soort ervaringen, realiseer ik me dat het een zaak van God is” vertelt Kiyong. “Harten worden niet veranderd door wat mensen doen.”

Kiyong Kwon, 56, heeft drie kerken in Zuid-Korea gesticht. Een deel van de dertiende sabbatschoolcollecte van dit kwartaal zal worden gebruikt om de eerste Adventkerk te stichten in Sejong, Zuid-Korea.